

Verlag van ons bezoek aan de Conventie in Capelle aan de IJssel, 20 april 2013

Op een zonnig beloofde, maar ijskoud waaiende zaterdag toog onze Queen en 4 van haar Roses naar Capelle aan de IJssel. We waren er nog nooit geweest en hadden er amper over gehoord. Het werd een reis met Tante Spoor - niks geen trainhood meer - en vele malen overstappen.

We lieten ons niet kennen maar vergaten ook onze tradities niet... Een half uur te vroeg arriveerden we al in Driebergen - uiterekend die dag moest aan het spoor gesleuteld worden - wat ons de mogelijkheid gaf om een trein eerder te vertrekken en daardoor meer tijd voor het overstappen te hebben. We vonden een parkeerplaatsje, haasten ons naar het perron, ontdekten daar dat er geen lift was, sleurde onze Queen en haar koets de trappen af en weer op, en waren net op tijd om de trein te pakken. Trots dat we ook eens te vroeg waren i.p.v op de valreep, zochten we al kwekkende onze plaatsen. Tot Lady of Leisure wit wegtrok en stamelde dat onze Gravin de Cunera in Driebergen op de afgesproken tijd op het perron zou staan. Knal vergeten!!! Ik bedoel, we hebben zo onze tradities nietwaar, zucht.. Na wat heen en weer getelefoneer konden we in Utrecht de Gravin in onze armen sluiten en waren we compleet. De Gravin moest wel eerst even wat stoom afblazen. We konden dit goed begrijpen, reizen met een clubje rode hoeden blijft een hachelijk zaakje...

Je verwacht dat we nu de ellende met het reizen gehad hadden. Niets was minder waar, er bestaat bij de metro nog zoiets als toegangspoortjes waar je moet inchecken en uitchecken. De ns-

kaart van onze Queen deed het meer niet dan wel waardoor we als truc met z'n tweeën (en de koets) tegelijk door het poortje moesten springen. Hilarisch!

Bij Donna Albertina ging meteen de eerste incheck al fout en zag ze steeds grote bedragen op haar ns-kaart afgeschreven worden, om niet vrolijk van te worden. Door dit tumult ging de reis snel en arriveerde we in een – wel gezellig – stadje onder de rook van Rotterdam. En het waaide er ijskoud. Vreselijk!

Op een plein werden we hartelijk ontvangen door de Queen Eleonora en Vice Queen Mary en ook de burgemeester. Gelukkig was er warme koffie en een leuk koor zong ons uitbundig toe. Ook waren er kraampjes met kunst en prullaria en konden wij ons daar vermaken. Een xylofoon orkestje speelde later ook nog even waarna wij in een lange stoet, zo'n 350 Red Hatters, door het oude deel van Capelle richting de haven liepen. Mooie oude straatjes gezien. We werden begeleid door agentjes op de fiets die overal het verkeer tegenhielden. Altijd weer een pracht gezicht zo'n rood lint door de straten met een dweilorkestje voorop. We werden er helemaal vrolijk van.

Onze Queen en Donna Albertina hadden speciaal vervoer maar wij liepen met de meute mee. Na een half uurtje arriveerden we bij de haven waar een grote raderboot op ons lag te wachten. Het was "De Majesteit" uit 1926, prachtig gerestaureerd, een luxe boot. Echt koninklijk Red Hat waardig. Het paste wel bij ons, dat voelden we meteen.

Aan boord konden we de schoepen en de indrukwekkende zuigerstangen bewonderen. Alles glom als een spiegel. Queen Eleonora sprak nogmaals haar welkom uit en wij konden daarna het boven en beneden dek bewonderen. Mooi hoor... en dat voor

ons..... Er was van alles georganiseerd. Op iedere hoek stond wel een kraampje met Red Hat parafenalia, en we konden ons gezicht laten natekenen of in een lijst een foto laten maken en er was een tombola. Natuurlijk was het Rettekehat koor aanwezig en ze zongen de sterren van de hemel. Onze Queen hield het maar net droog. Wij zongen uit volle borst mee met "Que Sera Sera", het was weer als vanouds knoepie gezellig.

Onze Queen wilde foto's maken maar het ding deed het niet goed. Gelukkig zijn er toch nog een paar foto's gelukt. Hare majesteit Queen Trix herself, had via tv ook nog een woordje voor ons maar door de herrie verstonden we er niets van. Geen nood, na de koffie en enkele wijntjes geloofden wij het toch wel. Intussen was de boot gaan varen . Een pracht gezicht hoe die schoepen door het water plonsden en om de machines te zien werken. We hebben een rondvaart van 3 uur gemaakt. We voeren onder de Erasmusbrug door naar de haven en weer terug. Prachtig om alles vanaf het water te zien. De wind hield ons het grootste gedeelte van de reis binnen. Maar je hebt altijd wel een Rose die "I'm flying" van de Titanic wil nadoen. Vonden we niet goed, wel hebben we met de sloopshoorn mee geloeid, die als de boot onder een brug voer luid loeide. Gaf een bijzondere sfeer, de sloopshoorn bedoel ik.

Het buffet werd geopend en we zagen een luxe warm-koud buffet waar ruim voldoende van aanwezig was. Het was echt genieten. Na het diner nog na gekletst, hoedjes ed gepast en de tijd vloog om. Rond 3 uur waren we weer in de haven. Na de gastvrouwen van Capelle a-d IJssel hartelijk bedankt te hebben voor de goed verzorgde Conventie, onze spullen weer bij elkaar geraapt en konden we de boot verlaten. In colonne en weer begeleidt door de agenten trokken we naar het startpunt, het koude plein in het

centrum. Daar hield Queen Eleonora nog een afscheidstoespraakje, kregen we een Thais hoedje kado en was de Conventie afgelopen. Bij de Red Hat lijkt ook de crisis toegeslagen te hebben, er is nog geen opvolger voor de Conventie van volgend jaar.

Langzaam aan vertrokken we richting het metro station waar de ellende met de ns kaarten weer begon. Maar ons humeur kon niet meer stuk. Gezamenlijk, zonder iemand te vergeten begonnen wij aan de lange terugtocht. In Driebergen namen we afscheid van Gravin de Cunera en vervolgden wij onze reis per auto naar Wageningen. Eindpunt van een leuke Conventie dag.

Lady Mechtild.